

N:o 135.

Af herrar **E. L. M. Hedin** i Torp och **A. P. Gustafsson**, *angående skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om förslag till lagbestämmelse angående påföljd för uraktlåtenhet att utgifva bidrag till underhåll af oäkta barn.*

Frågan om oäkta barns försörjning och uppfostran är onekligen ett spörsmål, som förtjenar att allvarligt beaktas. Denna fråga har ock åtskilliga gånger varit föremål för Riksdagens behandling. Såväl vid 1886, 1892, 1893 och 1895 års riksdagar väcktes motioner dels om ändring i gällande bestämmelser i komunernas försörjningspligt och dels om skärpta bestämmelser för möjligheten att af tredskande fader till oäkta barn kunna utkräfvä honom ådömdt eller af honom sjelf åtaget uppfostringsbidrag. 1893 års Riksdag beslöt aflåta en skrifvelse till Kongl. Maj:t i ämnet, hvilken remitterades till den af Kongl. Maj:t tillsatta fosterbarnskomitén för att i samband med andra komitén förelagda frågor tagas under ompröfning för förslags afgifvande. Komitén ansåg dock, att de frågor, som i skrifvelsen omförmälas, låge utom dess arbetsområde, hvadan skrifvelsen till Kongl. Maj:t återlemnades utan att komitén deröfver lemnat något utlåtande.

Högsta domstolen, hvars utlåtande infordrats, afstyrkte tilltänkta ändringar i så väl utsökningslagen som i gällande fattigvårdsförordning, hvadan något lagförslag på grund af 1893 års riksdagsskrifvelse icke är att förvänta.

Oss synes likväl frågans vikt kräfva, att den å nyo tages under ompröfning och allvarligt begrundande, om icke någon väg kan uttänkas, der lagstiftningen kunde komma dessa beklagansvärda, oäkta barns förförda mödrar till större hjälp än nu är fallet.

Ett känt förhållande är, att, om ock fader till oäkta barn af domstol dömes eller han sjelf genom förbindelse åtager sig lemna uppfostringsbidrag, han i många fall uraktlåter att uppfylla sin ådömda eller sålunda åtagna försörjningspligt, utan att qvinnan med lagens hjälp kan tvinga den pligtförgätne mannen att fullgöra sin skyldighet.

Har barnets fader utmättningsbar egendom, kan ju honom åliggande bidrag exekutivt uttagas, men i flesta fall, der här öfverklagade förhållande är rådande, äro mannens tillgångar, i hufvudsak, hans arbetsförtjenst, hvilken han mycket väl kan placera eller undanhålla, så att den på exekutiv väg är oåtkomlig för så väl den arma qvinnan som för den fattigvårdsstyrelse, hon måhända i sin nöd måst anlita.

Att finna någon fullt effektiv utväg att betaga dylika pligtförgätna fäder lusten att först förföra och sedan lemna den förförda och deras gemensamma oskyldiga barn utan det stöd och den omvårdnad, som de enligt naturens lagar äro berättigade till, är visst ingen lätt sak. Äfven om qvinnan nödgas vända sig till fattigvårdsstyrelsen för att med anlitan af dess understöd kunna föra en dräglig tillvaro, står fattigvårdsstyrelsen nästan alltid utan möjlighet att kunna anlita de tvångsmedel, som enligt fattigvårdsförordningen äro medgifna mot tredskande föräldrar och familjeförsörjare. Vi hafva likväl tänkt oss en utväg, att, om fader till oäkta barn genom domstols utslag dömts skyldig eller genom förbindelse åtagit sig lemna uppfostringsbidrag, är frisk och arbetsför samt bevisligen åtnjuter aflöning, som lemnar medel till nödtorftigt uppehälle och dessutom öfverskott fullt tillräckligt till betalning af honom åliggande uppfostringsbidrag, men likväl undanhåller aflöningen och sålunda uraktlåter lemna bidrag till barnets uppfostran, han må på yrkande af barnets moder, eller underhållsskyldig fattigvårdsstyrelse, kunna af domstol dömas såsom den, hvilken svikligt undanhållit egendom för borgenärer, eller till böter.

Väl kan ett sådant stadgande synas för vår tid egendomligt, men skall pligtförgätenheten stäffas och rättrådigheten genom lagstiftning bringas till rätta, måste verksamma medel tillgripas, hvilket ock vårt grannlands lagstiftning i ämnet nogsamnt beaktat.

På grund af hvad vi här ofvan anført få vi vördsamt anhålla,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t begära utarbetande af och framläggande för Riksdagen af förslag till lag, verksam att stäffa pligtförgätenheten hos fäder till oäkta barn, hvika bevisligen hafva förmåga men ändock undandraga sig att lemna bidrag till barnens uppfostran.

Stockholm den 27 januari 1901.

A. P. Gustafsson.

K. L. M. Hedin.

I motionens syfte instämmer

Gustaf Olofsson.